

Monsenyor Xavier Salinas, nou bisbe de Mallorca

La presa de possessió del nou bisbe, Xavier Salinas, fou el disabte a les 11.30 del matí. La catedral que llua tot el seu art i la seva claredat estava plena de gom a gom: uns 300 mossens (60 de Tortosa), 24 bisbes i multitud de fidels. Hi eren presents les autoritats locals i autonòmiques de les Illes. També l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, així com un grup d'onze persones, laics i mossens del nostre bisbat. El motiu de ser-hi era acompanyar Mons. Xavier Salinas en la seva presa de possessió com a nou bisbe de Mallorca.

La cerimònia va estar presidida en els primers moments pel Nunci Mons. Renzo Fratini que, després de presentar el nou bisbe i fer llegir el nomenament del mateix, fet pel Sant Pare Benet XVI, li va donar el bàcul,

signe de la dignitat i missió episcopal —com a «pastor» de la Diòcesi— i li va cedir el seient —la càtedra—, des de la qual i com a bisbe de Mallorca, va presidir tota la celebració eucarística. Al final de la celebració, tothom va poder saludar el nou pastor, Xavier Salinas. Volem deixar constància que, quan vàrem passar els de Lleida, ens donà a cadascun de nosaltres una abraçada molt forta, visiblement emocionat, agraint així que ens hi haguéssim volgut fer presents.

Tots vam pregar perquè Déu li concedeixi ser un bon pastor de Mallorca, a imatge del Bon Pastor, Jesucrist. I això serà també per a ell el motiu més gran de la seva alegria.

Mn. J. Ramón Ezquerra

Mare de Déu de Lourdes

Aquesta setmana celebrarem la festa de la Mare de Déu de Lourdes. Com cada any, es resarà el Rosari i se celebrarà una Eucaristia. Donat que moltes persones coneixen el Santuari de Lourdes dedicat a Maria, ens ha semblat oportú facilitar la seva pàgina web, on es pot veure directament dit Santuari: www.lourdes-france.org.

AJUDANT A VIURE

Justícia i igualtat

davant els reptes de la secularització i la urgència del diàleg entre cultures i religions en favor d'una humanitat més fraterna, els cristians sabem que cal donar testimoni d'una espiritualitat que no és subjectivisme superficial o intranscendent, sinó una espiritualitat encarnada, a l'estil evangèlic, que uneix profundament la professió personal de fe (*creure*) amb

la vivència comunitària de la fe (*viure i celebrar*) i amb la seva professió pública. Per això insistim molt, aquest Any de la Fe, en la necessària qualitat espiritual i evangèlica de tot allò que fem. Us ho he presentat com una prioritat per a tothom en el Missatge de l'inici de curs i, ara, vull recordar-ho situant la CAMPANYA de «MANS UNIDES» de 2013.

Se'ns fa una forta crida a les consciències amb el lema «No hi ha justícia sense igualtat». Val a dir que s'imposa un canvi de l'ordre moral... Com callar enfront del drama persistent de la fam i de la pobresa extrema, en una època en la qual la humanitat posseeix com mai els mitjans per a un repartiment equitatiu? Sabem que la injustícia pot generar fàcilment violència, i el camí de la PAU és clar que ha de passar necessàriament per la no violència.

Recordem que, quan a l'evangeli de Joan es vol parlar del món en sentit negatiu, es denuncien formes de vida on uns pocs ho tenen tot i la majoria molt poc; on la comoditat d'uns pocs s'aconsegueix sobre la fam de molts; on la llibertat, la igualtat, la justícia només són paraules que tapen esclavituds, injustícies i opressions; un món en el que, per a massa persones, és més freqüent la tristesa que la felicitat.

Volem fer quelcom per canviar aquest món? Mai com ara s'ha parlat tant de «valors», però els mitjans de comunicació ens fan veure la situació de milions de persones que sofreixen les conseqüències del pecat del món: es continua venent armament a països en guerra o a dictadures; hi ha bastants científics treballant en investigació militar i no tants dedicats a buscar millors condicions de vida per a la humanitat... En el fons hi ha una gran falta d'ètica i un fort trencament de principis. Fa l'efecte d'haver perdut els fonaments. Cal recuperar les prioritats i el sentit de les coses. No basta buscar només solucions econòmiques a la crisi.

Jesús ens diu: «Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més» (Mt 6,33). Aquest és el camí i sobre aquest fonament seguim donant esperança, una virtut el valor teològic de la qual no podem perdre ni confondre amb fàcils optimismes. L'esperança cristiana ens dóna motius per a confiar i per a lluitar mirant amb ulls de llarg abast tot allò que ens envolta. També la mà amiga (Mans Unides) que apropa el propi cor al qui pateix, buscant la millor manera d'aixecar-lo de la seva prostració: això és també Evangeli.

Contribuïm generosament a eliminar la violència de la fam amb obres d'amor i de justícia a favor dels més pobres. Aquesta campanya és una nova oportunitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

CONCEPCIÓ HUERTA

Economia i Església

Demà dilluns i dimarts se celebren al Seminari Conciliar de Barcelona les V Jornades d'Ètica i Món Contemporani, que organitza la Facultat de Teologia de Catalunya, a través del seu Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església (SEDASE), amb el títol «Economia del desig, economia de la necessitat». La Concepció Huerta és membre del SEDASE i del Patronat de la Fundació Dr. Albert Bonet, que dona suport a les Jornades.

Quin és el missatge que es vol transmetre?

Des de la doctrina social de l'Església, ens cal remarcar que l'economia és un àmbit bo i necessari en la nostra vida, però que es gira contra nosaltres quan deixa d'estar al servei de la persona.

La crisi econòmica actual és atribuïble a la manca d'ètica?

Les relacions econòmiques s'han despersonalitzat tant que es podria pensar que tot el que s'hi esdevé prové d'un dinamisme intern aliè a la voluntat humana. I no és així. Allò de positiu i de negatiu que hi ha en l'àmbit econòmic és fruit de decisions i de responsabilitats personals i col·lectives, entre les quals també ens hem de comptar. La crisi actual ens ha posat al davant de manera dramàtica aquesta realitat.

Què diu la doctrina social de l'Església davant l'activitat econòmica?

Diu que ha d'estar al servei de l'home i dels pobles, al servei del seu creixement integral, a fi que uns i altres no només tinguem cobertes les necessitats vitals, sinó que creixem en humanitat. A *Caritas in veritate*, Benet XVI proposa el camí per humanitzar l'activitat econòmica i els seus fruits: introduir-hi la lògica del do i de la gratuïtat.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

La persona creix en escoltar la Paraula de Déu

Jesús diu sovint: «la teva fe t'ha salvat». Què vol dir? Que el cor il·luminat per la fe s'ha obert a un horitzó transcendent: que el creient es troba en comunicació amb Déu. Però, és possible la comunicació entre Déu i l'home? Aquí convergeixen la reflexió de la intel·ligència i la punta fina de la fe en el Fill de l'home, Jesucrist.

La religió cristiana és això: la fe en una mediació divino-humana que ens parla de Déu; que ens comunica un missatge que no ve d'aquest món, «de la carn i de la sang», sinó que es presenta com a comunicació i paraula que en definitiva ve de Déu, el Pare. Aquesta mediació, aquesta Paraula, és Jesucrist.

Això fa que *la meva fe* no sigui quelcom purament subjectiu, sinó que està tota ella referida a Jesucrist, a qui els evangelis, i de manera especial el de Joan, presenten com sortit de Déu mateix. Així, *la meva fe* resta oberta a la realitat divina, perquè confia que aquest esdeveniment d'una Paraula transcendent feta carn en un home concret sigui digna de fe; perquè tota aquesta Paraula —tot Jesús, Paraula viva— se'ns presenta com la manifestació personal de l'amor diví.

El meu cor està fet per l'Evangeli de Jesús que manifesta qui és Déu que estima i s'abaixa per cercar els pobres i desvalguts i, així, fer-nos compassius, ja que estem en el règim de la compassió o amor misericordiós que ens fa créixer. Aquest és el tresor amagat.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones. Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

Jesús vino a glorificar las lágrimas

Leon Felipe, farmacéutico y poeta católico, que sabía de sufrimientos y de quienes han llorado, lloran o llorarán, dijo en cuatro poemas:

—«Yo no soy filósofo: / "Pienso, luego existo". / Yo soy poeta que digo: "Lloro y grito, luego existo". / La Filosofía arranca del primer "juicio". / La Poesía, del primer "lamento". / La primera palabra fue: "¡Ay!" Este fue el verso más antiguo que conocemos. / Un día este "¡ay!" se organiza y santifica. / Entonces nace la oración y el salmo. / Y a la sombra de la oración y el salmo vive el hombre hace siglos.»

—«Arrodíllate y reza. / No. Navega, / navega sobre tu llanto. / Marinero, lágrimas, lágrimas, lágrimas... / la nube... el río... el mar. / Que no me tejan pañuelos / sino velas para navegar. / Que no me consuele nadie, / que no me enjuguen el llanto, / que no me sequen el río. / Lloro para que no se me muera el mar... / Un hombre sin llanto será una bolsa vacía.»

—«Luz —Dios—, / cuando mis lágrimas te alcancen, / la función de mis ojos ya no será llorar / sino ver. / Se acuñará la lágrima / como se acuña el oro.»

—«¡Cristo, viniste a glorificar... las lágrimas!»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El símbol de la fe

El diàleg sobre la fe, que té lloc quan algú es presenta a l'Església demanant el baptisme, no tanca la qüestió sobre la fe que el baptisme reclama.

Hi ha un moment, en l'itinerari de l'adult que ha de ser batejat, que l'Església li dona *el símbol*. És a dir, li fa lliurament del text que conté formulat amb breus paraules el contingut concret de la fe de l'Església. Així queda clar que tenir fe no és només tenir un sentiment religiós, sinó que comporta creure en unes veritats molt concretes: en Déu, tal com ens l'ha revelat el seu Fill i redemptor nostre, així com també en l'obra salvadora de Déu i com viure-la, en el temps present, en el si de l'Església i pel guiatge de l'Esperit.

Del text que conté la formulació de la fe cristiana se'n diu *el símbol* perquè serveix per identificar a qui el recita com a membre de l'Església. Aquest text que ha estat *donat* al catecumen, aquest l'ha de *tornar* a l'Església i l'ha de recitar davant l'assemblea, no pas per expressar que ja n'ha fet ús i el torna perquè no el necessita, sinó per expressar que ja el té assimilat i el «conservarà amb cor sincer» tota la vida. És això el que se li demana quan se li dona el Credo, amb aquestes paraules: «Escolta les paraules de la fe que et farà just. Són molt poques, però enclouen grans misteris. Rep-les i conserva-les amb cor sincer.»

El Credo el portem al cor per aprendre a estimar el do de la fe i els misteris de la nostra salvació. El portem als llavis per estar a punt de donar testimoni de la fe cristiana, quan calgui i davant de qui calgui. Tenir la fe al cor ens ajuda a viure en comunió amb Déu. Tenir-la als llavis ens ajuda a viure la comunió eclesial.

Josep Urdeix

DEL MARTIROLOGI

Memòria de santa Eulàlia. Patrona de Barcelona i cotitular de la catedral. Jove barcelonina que morí màrtir l'any 304, quan només tenia tretze anys. Les seves relíquies reposen a la cripta de la catedral de Barcelona, instal·lades en un majestuós sarcòfag.

SANTORAL I LECTURES

10. † Diumenge V de durant l'any. Santa Escolàstica (s. iv); santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. Dilluns. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe.

12. Dimarts. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral.

13. Dimecres de Cendra. Sant Benigne, prev. i mr. (s. iii); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà.

14. Dijous. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. ix), evangelitzadors dels eslaus.

15. Divendres. Sant Faustí i sant Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.

16. Dissabte. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.

■ **Diumenge vinent, I de Quaresma** (lit. hores: 1a setm.)

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Y vi serafines en pie junto a él. Y se gritaban uno a otro, diciendo: «¡Santo, santo, santo, el Señor de los ejércitos, la tierra está llena de su gloria!» Y temblaban los umbrales de las puertas al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo.

Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de un pueblo de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey y Señor de los ejércitos.» Y voló hacia mí uno de los serafines, con una alicia en la mano, que había cogido del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Mira; esto ha tocado tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado.» Entonces, escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién mandaré? ¿Quién irá por mí?» Contesté: «Aquí estoy, mándame.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,1-11)

Hermanos, lo primero que yo os transmití, tal como lo había recibido, fue esto: que Cristo murió por nuestros pecados, según las Escrituras; que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; que se le apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales viven todavía, otros han muerto; después se le apareció a Santiago, después a todos los apóstoles; por último, se me apareció también a mí.

Pues bien; tanto ellos como yo esto es lo que predicamos; esto es lo que habéis creído.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba alrededor de Jesús para oír la palabra de Dios, estando él a orillas del lago de Genesaret. Vio dos barcas que estaban junto a la orilla; los pescadores habían desembarcado y estaban lavando las redes. Subió a una de las barcas, la de Simón, y le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente.

Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro, y echad las redes para pescar.» Simón contestó: «Maestro, nos hemos pasado la noche bregando y no hemos cogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes.» Y, puestos a la obra, hicieron una redada de peces tan grande que reventaba la red. Hicieron señas a los socios de la otra barca, para que vinieran a echarles una mano. Se acercaron ellos y llenaron las dos barcas, que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se arrojó a los pies de Jesús diciendo: «Apártate de mí, Señor, que soy un pecador.»

Y es que el asombro se había apoderado de él y de los que estaban con él, al ver la redada de peces que habían cogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeo, que eran compañeros de Simón. Jesús dijo a Simón: «No temas; desde ahora serás pescador de hombres.» Ellos sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.

▶ Lectura del libro d'Isaïes (Is 6,1-2a.3-8)

L'any que morí el rei Ozies, vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria». Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que sóc un home de llavis impurs, i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers». Llavors un dels serafins volà cap a mi, duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat». Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?». Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escripures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escripures, resuscità. Que després s'aparegué a Cefes i després al dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. Tant si sóc jo, com si són ells, això és el que tots prediquem, i això és el que vosaltres heu cregut.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu. Ell, es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar». Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes». Així que ho feren, agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que sóc un pecador.»

Ni ell, ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes». Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

La pesca miraculosa. Miniatura d'un manuscrit del segle X (Biblioteca Palatina de Parma)

MISSA DIÀRIA (LMD)

Accés al Breviari

v-vi), vg., germana de sant Benet;

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Gn 1,1-19 / Sl 103 / Mc 6,53-56.

■ **Dimarts** (■ Barcelona): Gn 1,20-2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13.

Comença el temps de Quaresma

■ **Dimecres** (litúrgia hores: 4a setm.): Jl 2,12-18 / Sl 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18.

□ **Dijous**: Ac 13,46-49 / Sl 116 / Lc 10,1-9.

■ **Divendres**: Is 58,1-9a / Sl 50 / Mt 9,14-15.

■ **Dissabte**: Is 58,9b-14 / Sl 85 / Lc 5,27-32.

Dt 26,4-10 / Sl 90 / Rm 10,8-13 / Lc 4,1-13.

COMENTARI

Ho deixaren tot i el seguiren

L'evangeli d'avui ens presenta tres escenes consecutives entorn dels efectes que produeix la paraula de Jesús en els qui l'envolten.

En la primera escena contemplem la gent aglomerada al voltant de Jesús per escoltar «la paraula de Déu»; i Jesús pren una de les barques de la vora del llac com a trona de la seva predicació. És curiós que Lluc titlli de «paraula de Déu» la predicació de Jesús; amb això la posa al mateix nivell que la Sagrada Escripura que es llegeix cada dissabte a les sinagogues. També la predicació cristiana consignada als Actes serà qualificada de paraula de Déu.

A la segona escena veiem el diàleg entre Jesús i Simó. Sobtadament, Jesús passa d'anunciar la paraula de Déu a incitar Simó a calar les xarxes per pescar; i és que la paraula demana un signe que la faci creïble. Lluc ens ho ha mostrat ja en l'anunci a Zacaries i a Maria. Si resulta

diffícil que una dona anciana o una verge puguin infantar, també ho és l'èxit en la pesca després de tota una nit infructuosa. La paraula de Jesús té la mateixa eficàcia que la paraula de Déu en la creació del món.

En tercer lloc trobem la reacció de Simó Pere, als peus de Jesús; és una barreja de temor i adoració. És una reacció molt semblant a la d'Isaïes en la seva vocació (cf. Is 6). Davant d'una manifestació del poder de Déu, el testimoni se sent molt petit i indignat.

Jesús respon amb una sortida enginyosa; si fins ara s'ha dedicat a pescar peixos, des d'ara la seva tasca serà la de pescador d'homes. Pescar homes no vol dir atrapar-los, sinó engrescar-los amb la persona de Jesucrist i la seva missió d'anunciar la paraula de Déu a la gent.

També nosaltres escoltem gustosos la paraula de Déu en boca de Jesús i ens sentim engrescats en la tasca d'anunciar-lo al món que ens envolta.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (24/10/2012) en l'Any de la Fe

«Avui voldria reflexionar amb vosaltres sobre una qüestió fonamental: què és la fe? Té encara sentit la fe en un món on ciència i tècnica han obert horitzons fins fa poc impensables? Què significa creure avui? De fet en el nostre temps és necessària una renovada educació en la fe, que compregui certament un coneixement de les seves veritats i dels esdeveniments de la salvació, però que sobretot neixi d'una veritable trobada amb Déu en Jesucrist, d'estimar-lo, de confiar en Ell, de manera que tota la vida estigui involucrada en això.»

«La fe ens dóna precisament això: és un confiat lliurar-se a un Tu que és Déu, qui em dóna una certa diferència, però no menys sòlida que la que m'arriba del càlcul exacte o de la ciència. La fe no és un simple assentiment intel·lectual de l'home a les veritats particulars sobre Déu, és un acte amb el qual em confio lliurement a un Déu que és Pare i m'estima, és adhesió a un Tu que em dóna esperança i confiança.»

«Penso que hauríem de meditar amb més freqüència —en la nostra vida quotidiana, caracteritzada per problemes i situacions de vegades dramàtiques— en el fet que creure cristianament significa aquest abandonar-me amb confiança en el sentit profund que em sosté a mi i al món, aquest sentit que nosaltres no tenim capacitat de donar-nos, sinó només de rebre com a do, i que és el fonament sobre el qual podem viure sense por» (www.vatican.va/audiencies).

Noces d'or sacerdotals

Amb l'església plena de gom a gom, la parròquia Sant Antoni M. Claret, de Lleida, ha celebrat el diumenge 30 de desembre, les noces d'or sacerdotals del seu rector, el P. Nemesi Solà.

A la celebració hi han participat tots els capellans de la parròquia, la seva família vinguda de fora, la comunitat parroquial i un prevere en representació de l'arxiprestat «Perifèria». Previ a l'Eucaristia, s'ha projectat un powerpoint que recollia diferents moments de la seva vida i que

reflectia diverses facetes: família, claretians, pastoral parroquial, i la construcció i inauguració de la nova església.

En acabar l'Eucaristia, tres persones de la parròquia han exposat el que el P. Nemesi ha representat per a ells. Totes elles han destacat la disponibilitat i proximitat amb tothom i la seva incansable vida pastoral.

Conxita López

Notícies del Claver

A l'escola hem celebrat el Nadal. És una festa familiar en la que, sobretot, hi participen els alumnes més petits. Especialment els que volen fer arribar la carta als reis, també els de 3r de Primària, que participen en el Pessebre Vivent, i els de 5è i 6è, que exposen els seus pessebres.

Cal remarcar la col·laboració de l'Escola de Pares i Mares del Col·legi. Van guarnir l'arbre de l'entrada amb decoració feta per ells mateixos. El dissabte, hi va haver una convivència d'una cinquantena de famílies que van dedicar el matí a fer un gran taller per elaborar les peces de colors, junts, petits i grans. Feia goig el dinar de tantes famílies al menjador del col·legi. Tot seguit, vam celebrar l'Eucaristia. La col·lecta la vam destinar als programes Arrels-Sant Ignasi.

P. Silver Falguera

El passadís de la Cúria Diocesana, amb més caliu

Des de fa unes setmanes, diferents obres artístiques: una escultura, representant la tendresa, dues pintures, una simbolitzant l'Any litúrgic i l'altra, la Bíblia, així com diverses fotografies de Lleida han donat color i bellesa al passadís que porta als diferents despatxos de la Cúria diocesana.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 10 de febrer:**
 - Visita Pastoral a Rufeia i Butsènit.
 - 18 h, Pregària vocacional a la Catedral.
 - 18.45 h, Rosari de Torxes i Eucaristia (Hospitalitat de Lourdes).
- **Dilluns, 11 de febrer:**
 - Reunió de l'Arxiprestat Perifèria.
 - Conferència Episcopal Tarraconense (11 i 12).
 - Jornada Mundial del dia del Malalt, Santuari d'Altötting, Baviera.
- **Dimecres, 13 de febrer:**
 - Dimecres de Cendra, a la Catedral.
 - 19 h, Via Crucis.
 - 19.30 h, Eucaristia.
- **Dijous, 14 de febrer:**
 - Reunió de l'Arxiprestat Seu Vella/Baix Segre.
 - 19.30 h, conferència IREL: «La Modernitat i l'art» a l'Aula Magna (IEI).
 - 21 h, Diàlegs Prematrimonials.
- **Diumenge, 17 de febrer:**
 - 1r Diumenge de Quaresma.
 - 18 h, Diumenges de pel·lícula: «Las nieves del Kilimanjaro», a l'Acadèmia Mariana.
 - 19 h, ritus inicials dels Catecúmens a la Catedral.

Els autors han estat el Sr. Amadeu Bonet i el Sr. Josep Manel Prada. Els agraïm a tots dos la seva dedicació i bon fer. No dubteu a visitar-les, de dilluns a divendres, de les 10 h a les dues del migdia.

AYUDANDO A VIVIR

Justicia e igualdad

An te los retos de la secularización y la urgencia del diálogo entre culturas y religiones en favor de una humanidad más fraterna, los cristianos sabemos que hay que dar testimonio de una espiritualidad que no es subjetivismo superficial o intrascendente, sino una espiritualidad encarnada, al estilo evangélico, que une profundamente la profesión personal de fe (creer) con la vivencia comunitaria de la fe (vivir y celebrar) y con su profesión pública. Por eso estamos insistiendo mucho, este Año de la Fe, en la necesaria calidad espiritual y evangélica de todo lo que hacemos. Os lo he presentado como una prioridad para todos en el Mensaje del inicio de curso y, ahora, quiero recordarlo situando la CAMPAÑA de «MANOS UNIDAS» de 2013.

Se nos hace una fuerte llamada a las conciencias con el lema «No hay justicia sin igualdad». Es como decir que se impone un cambio de orden moral... ¿Cómo callar frente al drama persistente del hambre y de la pobreza extrema, en una época en la que la humanidad posee como nunca los medios para un reparto equitativo? Sabemos que la injusticia puede generar fácilmente violencia, y el camino de la PAZ está claro que debe pasar necesariamente por la no violencia.

Recordemos que, cuando en el evangelio de Juan se quiere hablar del mundo en sentido negativo, se denuncian formas de vida donde unos pocos lo tienen todo y la mayoría muy poco; donde la comodidad de unos pocos se consigue sobre el hambre de muchos; donde libertad, igualdad, justicia... sólo son palabras que tapan esclavitudes, injusticias y opresiones, un mundo en el que, para demasiadas personas, es más frecuente la tristeza que la felicidad.

¿Queremos hacer algo para cambiar este mundo? Nunca como ahora se ha hablado tanto de «valores», pero los medios de comunicación nos hacen ver la situación de millones de personas que sufren las consecuencias del pecado del mundo: se sigue vendiendo armamento a países en guerra o dictaduras; hay bastantes científicos trabajando en investigación militar y no tantos dedicados a buscar mejores condiciones de vida para la humanidad... En el fondo hay una gran falta de ética y una fuerte ruptura de principios. Da la impresión

de que hemos perdido los cimientos. Hay que recuperar las prioridades y el sentido de las cosas. No basta buscar sólo soluciones económicas a la crisis. Jesús nos dice: «Vosotros, buscad primero el Reino de Dios y su justicia, y todo lo demás se os dará por añadidura» (Mt 6,33). Este es el camino y sobre este fundamento seguimos dando esperanza, una virtud cuyo valor teológico no podemos perder ni confundir con fáciles optimismos. La esperanza cristiana nos da motivos para confiar y para luchar mirando con ojos de largo alcance todo aquello que nos rodea. Y también la mano amiga (Manos Unidas) que acerca el propio corazón al que sufre, buscando la mejor manera de levantarlo de su postración: esto es también Evangelio. Contribuyamos generosamente a eliminar la violencia del hambre con obras de amor y de justicia en favor de los más pobres. Esta campaña es una nueva oportunidad. Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737